

আধুনিক নে অ-পুৰণি ?

- ভাৰ্গৱী নাথ, ৰাজনীতি বিভাগ, স্নাতক ৩য় ষাণ্মাসিক, কটন বিশ্ববিদ্যালয়

বাতৰি কাকতখন মেলিলে প্ৰায়েই চকুত পৰে – “অমুক ঠাইত ডাইনীৰ সন্দেহত অমুকক হত্যা” ।
প্ৰাইম টাইমৰ বিশেষ প্ৰতিবেদনত আহে এই একবিংশ শতিকাতো কোনোবা ভিতৰুৱা অঞ্চলত
গোঁসানী বা অৱতাৰী পুৰুষ আবিৰ্ভাৱ হোৱাৰ খবৰ । হয়, এইখনেই আমাৰ সমাজ য’ ত ৰাজহুৱা
স্থানত পানীৰ টেপ্টো বন্ধ কৰিবলৈ, শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰা ওলাই যাওঁতে লাইট-ফেন খিনি বন্ধ কৰিবলৈ
আমাৰ সময় নাই ।

আমি হেনো ‘মদাৰ্ণ’ হৈছো । ‘ব্লেক এণ্ড ছ্ৰাইট’ ৰ দিন কেতিয়াবাই উকলিল । সেয়ে এল.ই.ডি
টিভি আনিছো; ফেনৰ ঠাইত এ.চি লগাইছো; স্বাস্থ্য ভালে ৰাখিবলৈ জিম গৈছো, ডায়েটিং কৰিছো;
ঘৰলৈ ৰুটি বেলা মেছিন আনিছো, কাপোৰ ধোৱা মেছিন আনিছো আৰু যে কত কি । বিজ্ঞানৰ নিত্য-
নতুন সঁজুলিৰে জীৱনটো কৰি তুলিছো আৰামদায়ক । মেখেলা চাদৰ বাদ দি জিনছ্ টপ্ পিন্ধিছো;
জলপান বাদ দি পিঞ্জা-বাৰ্গাৰ খাইছো; জন্মদিনত গোঁসাইঘৰত চাকি দিয়াৰ সলনি মম্ নুমুৱাই কেৰু
কাটিছো । পশ্চিমীয়া সংগীতৰ লহৰত হেৰাই যাবলৈ দিছো লোকগীত, বৰগীত, বনগীতবোৰক ।
গতিকে, আমি আধুনিক হৈ গ’ লো নহয় জানো ?

আমি যদি সঁচাকৈয়ে যুগৰ লগত খাপ খাব পৰাকৈ নিজকে আধুনিক কৰি তুলিছো তেনেহ’ লে
আজিও কিয় গাড়ীৰ আগত ক’ লা মেকুৰী দেখি থমকি বৈছো, বোৱাৰীজনী ঘৰ সোমোৱাৰ পিছতেই
শহুৰজন ঢুকুৱাত বোৱাৰীজনীক কিয় অলক্ষী বুলিছো; কিয় চাকৰি পাবলৈ তাবিজ পিন্ধিছো; শনিবাৰে
ডাঢ়ি-চুলি কাটিব লৈও কিয় থমকি বৈছো ? যিখন সমাজত আজিও প্ৰচলিত ডাইনী হত্যাৰ দৰে জঘন্য
অপৰাধ, যিখন সমাজত মানুহে মন্দিৰৰ বাহিৰত থকা ভিক্ষাৰীক ভোকত ৰাখি এচতা শিলত গাখীৰ
ঢালে; মূৰ দোঁৱায় ভণ্ড বেজ বাবাৰ ওচৰত; সেইখন সমাজে কিদৰে দেখিব প্ৰগতিৰ মুখ ? এইখনেই
আমাৰ সমাজ যি ‘পায়-নাপায়’ ৰ মাজত আবদ্ধ আজিও; এক হ’ ব নিদিয়ৈ দুখন হৃদয়ক এইবাবেই
যে তেওঁলোকৰ জাতি নিমিলে;

য’ ত চাইকেল চলোৱাজনতকৈ বাইক চলাই বায়ু প্ৰদূষিত কৰাজনৰ আদৰ বেছি ।

আসোঁৱাহ বহুত আছে যি ইমান কম পৰিসৰৰ ভিতৰত আলোচনা কৰাটো সম্ভৱ নহয়। যিখন দেশত বানপানী ৰোধৰ বাবে পৰ্যাপ্ত পুঁজি নাই। অথচ ঢোল পিটি নদীৰ উৎসৰ পাতিবলৈ কোটি কোটি টকা ওলায়, সেইখন দেশৰ মানুহৰ বৈজ্ঞানিক মানসিকতা কেনেকুৱা হ’ব পাৰে সেয়া ইয়াৰ পৰাই অনুমেয়।

যি কি নহওক, প্ৰগতি আমাৰ কাম্য। কিন্তু নতুনত্বৰ জোৰাৰত উটি ভাঁহি যোৱা মানেই আধুনিক নুবুজায়। জীৱন শৈলীৰ লগতে আমি মনটোও আধুনিক কৰিব লাগিব, যুক্তিনিষ্ঠ কৰিব লাগিব, যুগৰ আহ্বান শুনিব লাগিব। আপুনি যদি মেদ কমাবলৈ গ্ৰীন টী খাব পাৰিছে; তেন্তে ওচৰৰ ঠাইলৈ যাবলৈ গাড়ীখন নিয়াৰ সলনি খোজকাঢ়ি যাওক, প্ৰদূষণ কমিব। আপুনি যদি ৰেষ্টোঁৰালৈ গৈ হাজাৰ টকীয়া বিল পৰিশোধ কৰিব পাৰিছে, তেন্তে ফুটপাথত লগপোৱা ভিক্ষা ল’ৰাহোৱালীকেইটাক দেখি নেদেখাৰ ভাও নুজুৰিব। চ’চিয়েল মিডিয়াত ডিজিটেল বন্ধুত্ব জীয়াই ৰখাৰ আগতে ওচৰচুবুৰীয়াৰ মনৰ খবৰ লওক। অট্টালিকা সাজক, কিন্তু গছো ৰোৱক। ইংৰাজী শিকক, কিন্তু অসমীয়াক হেয়জ্ঞান নকৰিব।

মানুহৰ মন সলনি হ’লে দেশ আৰু সমাজ সলনি হ’বলৈ বেছি পৰ নালাগে। কিয়নো কথাতে কয় বোলে “বাইজে নখ জোকাৰিলে নৈ বয়”।